

Следъ неуспѣха на възстанието презъ 1875 година, русчушкия затворъ билъ изпълненъ съ млади българи, замѣсени въ това възстание. Въ сжщото време въ румънския градецъ Гюргево стоели около 15—20 души българи, всички голи и боси, които едвамъ сполучили да избѣгатъ отъ турскитѣ власти — между тѣхъ и двамата синове на баба Тонка. Тя сега трѣбвало да помага и на затворенитѣ въ русенската тъмница и на избѣгалитѣ въ Гюргево. Но нейната сиромашка черга била вече изтъняла и не могла да помага на патриотитѣ безъ чужда лепта. И баба Тонка трѣгнала отъ дюкянъ на дюкянъ, между познайници да събира помощи. Тя често ходѣла и въ Гюргево при момчетата да имъ носи храна, да имъ прибира ризитѣ, които перяла и кърпѣла въ Русе и пакъ ги изпращала обратно.

Баба Тонка ще се ожени. Въ това време въ кжщата на баба Тонка дошълъ да живѣе единъ турски голѣмецъ съ многоброенъ харемъ. Той билъ изпратенъ нарочно да надзирава, какво се върши въ кжщата на старата жена. Минало се Рождество и избѣгалитѣ въ Гюргево българи почнали да се връщатъ въ България. Всички, които минавали презъ Русе, трѣбвало да се отбиятъ при баба Тонка. Презъ нощта тя имъ опирала ризитѣ, преобличала ги въ други дрехи и пр. Една нощъ дошли въ кжщата ѝ трима души отъ тия апостоли, които трѣбвало да преседятъ тамъ единъ день, докато имъ се намѣри кола за Търново. Работата била много опасна, защото турцитѣ живѣли въ сжщия дворъ. За да отвлѣче вниманието имъ, тя прибѣгнала до хитрость. Взела две кърпи въ ржцетѣ си и почнала да иг-